

radovedni. Tok ljudi se zajezi v tistem hipu. Ljubljanka vidi, kako se nasmehne mlada gospa, sliši kako pravi: „Ti pa poznaš tudi vsako žensko, Tomo...“

„Samo slučajno, angel moj,“ se izgovarja mladi soprog. „To je mati mojega sošolca Milana Strgarja. Onidve sta pa žena in mati Jelušiča, mašinista ladje Koper, kjer kapitanuje Milan. Ženski sta na letovišču radi dečka, ki je imel škrlatico, in stara je tudi slabotna.“

„Je pa Ljubljanka bolj pri sebi. In kako je lepo napravljena, gladko in elegantno — to znajo samo naše ženske — sama solidnost.“

„Da. To je žena starega kova. Veruje še v povodnega moža.“

„Hihih...“ se smeje nadrobno mlada gospa in udari soproga s pahljačo. „Pa kaj mašinsti toliko zaslužijo, da pošiljajo lahko vso obitelj na letovanje?“

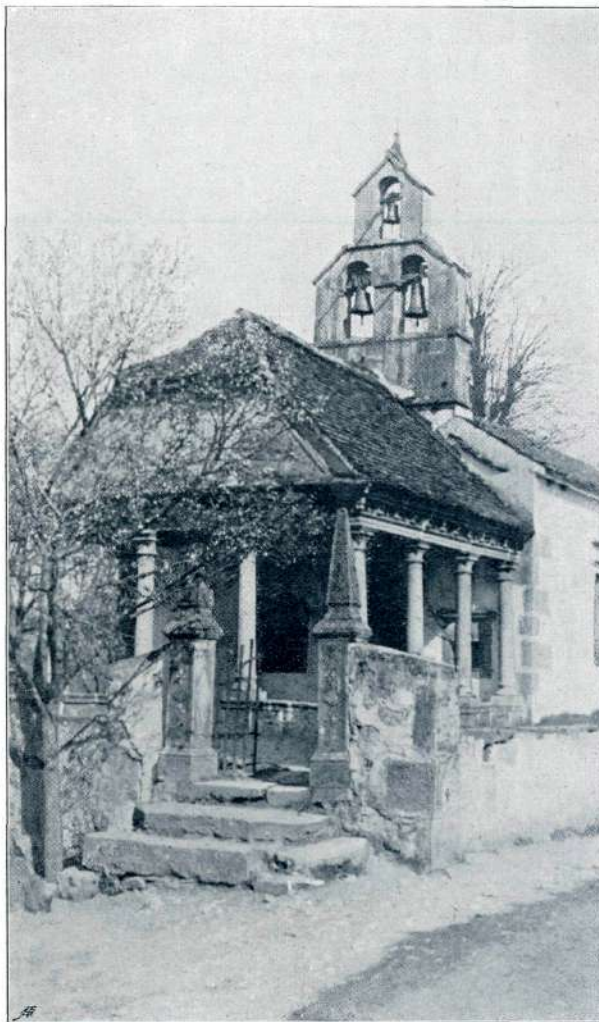
„Oj ti mala računarica!“ ji zagrozi soprog. „Mašinsti zaslužijo precej, štejejo jih med častnike na ladji. Toda ker je mož na vodi, žena na kopnem — ne izhajajo vsi dobro. Kakor tudi kapitani ne, razen če priženijo. Sicer pa...“

Ozrl se je in umolknil. Tok ljudstva se je odmašil, novi valovi so zagnili prejšnje. Strgarica, ki je poslušala napeto, se oddahne in razloži Tržačankama: „To je doktor Miren, prijatelj našega kapitana. Njegova gospa je Glinarjeva z Vrhnike; je imela stotisoč kron dote. In Bog ve, kaj bo še, če se ne omoži starejša sestra. Ta je naredil srečo, ta potuhnjenec! Tast mu je vpokojeni major Grnovič. Oženil se je bil na Vrhniki in si sezidal na ženinem domu lepo hišo. Zdaj pa pravi Zofija, druga hči, ki ima petindvajset let, da se ne omoži —; pomislite, kako srečo ima ta Tomaž Miren! Človek bi mislil, da ne zna šteti do pet... Hm! Na Vrhniki je denarja kot smeti; gor hodijo snubci iz vseh krajev. Dekleta so lepa, modra in pridna. Vedno sem to pravila našemu Milanu — pa on si je bil nakopal tu neko neumnost; no, potem se je oženil v Kopru. Ni priženil toliko kakor Miren — pa kaj, Vrhnica hoče samo doktorja.“

„Zakaj ne kapitana, da mu poplača dolgove?“ Naglo in pikro je izustila mlada Jelušička te besede. Tašča jo sune, češ: Užalila si kapitanovo mater. Toda Strgaričino zadovoljno in zdravo lice se ni zmračilo. „Hoho,“ se nasmeji, da se ji strese podbradek, „kaj mislite, da imajo samo kapitani dolgove? Tudi doktorji jih imajo, tudi. Če ni iz imovite hiše... Pomislite — preden izštudira! — In kaj mislite, da imajo samo kapitani nepravilike, kadar se ženijo? Tudi doktorji jih imajo, tudi. Tu se seznanj, tam obljubuje. Mlada kri, nepremišljena. A ko pride do resnice — je treba šteti denarce, drage moje gospe

iz Trsta. Življenje ni šala. Draginja raste vsak dan, poglejte samo meso! Kmalu ga bo jedel revež le še v sanjah. Zato pusti moder človek mladostno ljubezen in poišče tisočake. Kdo bi to moškimi zameril? Kadar se oženiš, si postelješ za vse življenje — rahlo ali trdo...“

„Kaj jim zameri kdo?“ ponovi morda nevede mlada Jelušička in stisne usta; njene zenice se nekam zamaknejo. Strgarica razlaga in pripoveduje, se igra

CERKVICA V ZGORNJI KOŠANI

s črnim solnčnikom, spremlja in meri z živahnimi očmi šetalce. Vse pozna: za imena vé in stanove, premoženje in dolgove, za sorodnike devetero kolen... Zanimive pripovedi končuje s pojasnilom: „Kdo bi jim zameril?“

Stara Jelušička natika lorgneto, kima in pogleduje na travnik, pogleduje sneho. Kam je odhitela njena duša? Ali blodi po morju za lepim kapitanom Torinijem, ali spremlja svojega moža na poti v Koper?